

Prædiken af Morten Munch
8. s e trin / 10. august 2014
Tekst: Matt 7,22-29

DET BÆRENDE LIVSORD

Livets flygtighed

I tegneserien Radiserne sidder Thomas på et tidspunkt i strandkanten og bygger et enormt flot sandslot, med tårne og tinder. Tungen er lige i munden. Det her er alvor. Han betragter stolt sit sit værk. Så skyller en bølge ind over, og på et øjeblik er sandslottet en ruin. På det sidste billede står Thomas og klør sig eftertænksomt i nakken og siger: "Man kan lære et eller andet af det her. Jeg ved bare ikke hvad...".

Jesu ord om huset, der er bygget på sand, er et billede på menneskelivets skrøbelighed. Fra biblen kender vi andre billeder på det samme, at livet er som en blomst, der står i dag i skønneste farvepragt, og i morgen ikke er mere.

Så flygtigt er livet. Og på sin vis er vi dermed flygtninge. Døden er i hælene på os, sammen med andre ting der kan lægge livet øde.

Vi bygger sandslotte med stor iver og engagement, som om vi skulle være her evigt. Og er det ikke også rigtigt af os at være til stede i nuet og nyde hvert sekund, vi har – fylde tilværelsen ud og bruge det helt og fuldt?

Jo, både kræfter og virkelyst er givet os af Skaberens; vi har fået betroet ansvar og et livsmål at virke i. Vi skal bestemt ikke grave vore talenter i jorden i spekulation over den bølge, vi ved kommer før eller siden.

Det var Jesus den sidste til at gøre, og det er heller ikke der, han vil have os hen.

Der skal bygges, der skal virkes, der skal leves, der skal elskes.
Fundamentet er kun interessant, forså vidt der skal bygges.

Og der bliver bygget, både på sand og klippe, i Jesu lignelsesfortælling.

Gud som tilværelsens grund

Men forud for ethvert byggeri, går spørgsmålet om byggegrunden og dens soliditet. Det er det, Jesus beder os om at overveje.

Jeg har lige været på sommerferie i New York sammen med min familie. Da vi gik i Manhattans gader kiggede vi meget opad i begyndelsen. Den ene skyskraber overgik den anden. Det var et voldsomt udtryk for menneskets trang til at bygge, til at forme, til at skabe. Evner Gud har givet os til at bruges til fælles bedste.

Vi vil gerne, at vort livs byggeri ser flot ud og imponerer omverdenen. Men, siger Jesus, det er slet ikke det, det handler om. Det handler om det, der ligger nedenunder.

Jo højere, der bygges, des mere skal grunden sikres. Enhver arkitekt vil give Jesu medhold i, at fundamentet går forud for alle andre etaper i en byggeproces.

Ifølge Jesus er hans ord den klippegrund, vi kan bygge livet på. Det er store ord at tage i sin mund. Og det giver kun mening ud fra troen på, at Jesus er selve livsordet - det Guds ord, hvorved alt har fået liv.

Jesus som livsordet; det bærende skaberord

Det er den tro, der kommer til udtryk i de vældige indledningsord til Johannes Evangeliet: *"I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og ordet var Gud. Dette var i begyndelsen hos Gud, og uden det blev intet til af det som er."*

Et andet sted i Ny Testamente hedder det om Jesus: *"Han bærer alt med sit mægtige ord."* (Hebr 1) Ikke bare noget. Men alt det værende og eksisterende.

Derfor er Jesus i den kristne tro selveste Skaberordet, der er blevet menneske.

Som menneske undgik Jesus ikke, at stormfloden også skyllede ind over hans liv – i form af falske anklager med korsfæstelse til følge.

Men han opstod fra de døde på den tredje dag. Det er herfra, at det kristne håb går frem i verden og kaster sit lys, uanset hvor mørkt, det kan blive. Det er troen på, at Guds kærlighed ikke står til at rokke, om så alle stormfloder slog sig sammen. At hans ord har bestandighed på trods af alt.

I Det gamle Testamente kalder salmisten Gud for en klippe med ordene: *"Herren er min klippe, min borg, min befrier, min Gud, mit bjerg hvor jeg søger tilflugt, mit skjold"* (Sl 18).

Klippen er et ud af mange billeder på Guds trofasthed, der står fast under alle livets skiftende vejrforhold.

Kærligheden bygger op

Hos profeten Jeremias siger Gud til sit folk og sin skabning: *"Med evig kærlighed har jeg elsket dig, derfor bevarer jeg min troskab mod dig"* (31,3).

Guds kærlighed er ikke en døgnflue. Den beskrives som evig; hævet over tidens omskiftelser, og dog drev kærligheden ham ind i tidens omskriftelser, da han blev menneske i Jesus Kristus for at være livsordet midt i vores skrøbelige og forandelige tilværelse.

Jeremias' ord om Guds evige kærlighed fortsætter med ordene: *"Jeg bygger dig op... du skal bygges op på ny...atter skal du plante vingårde."* (31,4-5)

Her optræder billedet med at bygge, sammen med kærligheden.

Kærligheden bygger op, hedder det i kærlighedens højsang.

Vi er ikke overladt til os selv i dette byggeri. Gud tager initiativet. "Jeg bygger dig op på ny", lød det hos Jeremias. Og på den baggrund for folket at vide, at de igen skal 'plante vingårde'.

Det er et både-og. Gud og menneske. Men Gud er den, der går forud som alt livs grund, livets giver; hver en evne er i sidste instans givet af ham. Vi er forvaltere af hans gaver.

Vi kan ikke tage Gud ud af ligningen uden at fjerne den gren, vi sidder på - den kilde, livet flyder fra.

På nådens byggeplads

I bibelen findes den gamle beretning om Babelstårnet; et himmelstormende byggeri der skulle sætte mennesket på tilværelsens trone og tage Gud ud af ligningen. Men det blev aldrig blev fuldført. Historien viser både menneskets evne til at bygge stort, og menneskets manglende evne til at være gud.

Titanic er et andet symbol på den skrøbelighed, der klæber til alle menneskelige fremskridt og til den menneskelige tilværelse som sådan.

Jesus vil med talen om klippen sige til os, at Gud er tilværelsens grund.

Ingen videnskabelige nybrud eller moralske kraftpræstationer kan give os del i Guds kærlighed, tilgivelse og evigt liv. Det ligger ikke i vore hænder at kunne lægge den slags fundament. Det har Gud allerede gjort i Jesus Kristus.

Gud er livets bygherre. Han ønsker at bygge os op i tro, håb og kærlighed. Nyskabe os ved sin nåde og i sit billede. Velsigne og genoprette os til legeme, sjæl og ånd. Derfor kaldes han både skaber og frelser.

Guds vej til genoprettelse går gennem det skabende ord, Jesus Kristus. I ham er vejen til Gud åbnet også for den mindste, for den afmægtigste, den der oplever flere tilbageskridt end fremskridt i livet.

På Guds ords fundament og med skaberordet i ryggen kaldes vi til at være medskabere på det byggeri, Gud er i færd med.

Jesu ord om at høre og handle på hans ord udgør afslutningen på Bjergprædikenen, hvor Jesus taler om livet i tillid til Gud.

Her opfordres vi til at bygge i dybden, ikke i højden – til at leve i enkelhed som blomsterne på marken og fuglene på himlen, hungrige og tørste ikke efter magt og rigdom men efter retfærdighed, vise andre barmhjertighed, være først til at stifte fred, være givende også overfor fjenden, lade være med at dømmes, gøre mod andre som vi vil at de skal gøre mod os.

Alt det ser ikke ud af meget, det rager ikke op. Men er det gjort i Gud, bliver det stående, hvor alt det udvortes og prangende falder.

Gud vil ved sin Ånd gøre os til medarbejdere på kærlighedens og barmhjertighedens byggeplads. Her kan ingen undværes. Der er brug for os alle. Man får beskidte hænder og glæden ved at være i kontakt med livets herre; han som blev en tjener i døden på korset og lagde sit liv ned som det fundament, der bærer os i livet og i døden.

Med Kristi livsord som det bærende, behøver vi ikke længere være på flugt overfor erkendelsen af livets flygtighed. I Kristus er døden overvundet og hjertets tomhed fyldt ud med nyt liv. Det giver mod til at bygge og virke og leve i tillid til Guds bærekraft.

Amen.